

A Fővárosi Ítéltábla jogtanácsos által képviselt felperesnek - az Orosz V. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Orosz V. Sándorügyvéd;) által képviselt alperes ellen, határozat hatályon kívül helyezése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. december 11. napján kelt 33.P.20.310/2012/9. sorszámú ítélete ellen, a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy mellőzi a felperesnek a 36.000 forint illeték megfizetésére történő kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében az alperesnek a számú ajánlásának hatályon kívül helyezését kérte. Az alperes ajánlásában felhívta a felperest, hogy 15 napon belül állapítsa meg a kérelmezők ...illetve a kötvényszámú TALON Pro VIP módosítást befektetéssel kombinált, egyszeri díjas életbiztosításain nyilvántartott befektetési egységek 2008. november 24. napi értékelési napra vonatkozó vételi árfolyamát, valamint a szerződések ezen árfolyam figyelembe vételével számított visszavásárlási értékét, és az így megállapított visszavásárlási érték és a kérelmező részére ténylegesen megfizetett visszavásárlási érték közötti különbözetet, amennyiben az pozitív, a kérelmezőknek fizesse meg a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatával együtt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a határozata mindenben

megfelel a jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperes részére fizessen meg 36.000 forint illetéket és bruttó 30.000 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik. Az elsőfokú bíróság figyelemmel a PSZÁFszámú tájékoztató levelére, továbbá a kérelmező panasza alapján kiadott számú levelére, arra a következtetésre jutott, hogy a kérdéses időszakban nem volt olyan jogszabályi rendelkezés, amely lehetővé tette volna, hogy a felperes az eszközalapokban lévő eszközök folyamatos forgalmazásának felfüggesztése esetén a befektetési egységet érintő tranzakció végrehajtását felfüggeszse. A 2011. évi PSZÁF tájékoztató szerint ennek a kérdésnek a jogi szabályozására lenne szükség. Hangsúlyozta az ítélet, hogy a forgalmazás felfüggesztésének esetére a szerződésekben rendelkezés nem történt, az általános szerződési feltételek sem tartalmaztak ebben a tekintetben rendelkezést. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes eltérő rendelkezés hiányában nem volt jogosult arra, hogy a felperesek visszavásárlásra vonatkozó kérelmét késedelmesen teljesítse. Álláspontja szerint a felperes a 8/2011. (II. 22.) PM rendelet 15. §-a szerint is megállapíthatta volna a befektetési jegyek árfolyamát.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel élt, melyben elsősorban az ítélet megváltoztatását, az alperes ajánlásának hatályon kívül helyezését kérte. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Kérelme indokál hivatkozott a Raiffeisen Ingatlan Alap Zárt Végű Alappá Alakulásáról szóló hirdetményre, miszerint a befektetési jegy visszaváltási megbízások elszámolásának napja 2009. március 30. napja, a befektetési jegy visszaváltási megbízások pénzügyi rendezésének utolsó napja 2009. április 1. napja, tehát a Raiffeisen Alapkezelő az általa kezelt Raiffeisen Ingatlan Alapból 2008. november 21. és 2009. március 31. között kifizetést nem teljesített, a 2008 novemberében adott visszaváltási megbízásokat később 2009. április 1-jei árfolyamon számolta el. Ezen időszakban értékelési nap kijelölésére reális kereskedési árfolyamok hiánya miatt nem nyílt lehetőség. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte e hirdetményt, és ennek okát a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem jelölte meg. Megítélése szerint a PSZÁF számú tájékoztató levelében foglaltakat a későbbi, 2011. évi tájékoztató levél felülbírált, miszerint a felfüggesztés időtartama alatt befektetési egységet érintő tranzakció nem hajtható végre mindaddig, amíg az eszközalapok valós piaci értékelésen alapuló nettó eszközértéke nem állapítható meg. Utalt arra, hogy az számú levél maga is azt tartalmazza, hogy az nem tekinthető az 1987. évi XI. törvényben szabályozott jogi iránymutatásnak, a benne megfogalmazott véleménynek jogi ereje, kötelező tartalma nincsen. Utalt továbbá a szerződési feltételek I.6. pontjában foglaltakra is, melyből az következik, hogy lehetséges az is, hogy a felperesnek az érdekkörén kívül felmerült okok folytán nem nyílik lehetősége értékelési nap kijelölésére. Megítélése szerint a szerződésszerű teljesítése az adott körülmények között ideiglenesen lehetetlenné vált, nem pedig a teljesítés megtagadására került sor. A felperes szerint téves az ajánlásban szereplő Tpt. 266. § (2) bekezdésére történő

hivatkozás, figyelemmel a Tpt. 247. § (3) bekezdésében írtakra. Nem értett egyet azzal a megállapítással, hogy a letétkezelő a felfüggesztés tartalma alatt és a felfüggesztést követően valamennyi forgalmazási napra megállapította az érintett alapok egy befektetési jegyre jutó nettó eszközértékét. Mindez az elsőfokú eljárásban bizonyítást nem nyert. Megítélése szerint a 8/2001. (II. 22.) PM rendelet jelen esetben nem alkalmazható. Álláspontja szerint a perbeli jogvita alapját képező kérdés kétséget kizáró eldöntésére nem volt az alperesi eljárásban lehetőség, ezért azt a Psztv. 93. § (3) bekezdés c) pontja alapján meg kellett volna szüntetni. A Pp. 163. § (1) bekezdésére is hivatkozott, ugyanis annak megállapításához, hogy az alperes ajánlása jogszabályba ütközik-e, nélkülözhetetlen lett volna a tényállás teljes körű feltárása, ehhez pedig szakértői bizonyítás elrendelése. A Pp. 155/A. § alapján indítványozta az előzetes döntéshozatali eljárás megindítását, továbbá annak elbírálásáig a jelen eljárás felfüggesztését. Ezen utóbbi kérdésekben a Fővárosi Ítéltábla 2. sorszámú végzésével elutasító döntést hozott. Kifogásolta a felperes, hogy az elsőfokú bíróság 36.000 forint illeték megfizetésére kötelezte, ennek indokát azonban nem adta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és megállapította, hogy a fellebbezés kisebb részében alapos.

A másodfokú bíróságnak elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperesnek a Psztv. 93. § (3) bekezdés c) pontjában foglaltakra figyelemmel az eljárást meg kellett volna-e szüntetnie. Ezen rendelkezés szerint az alperes az eljárást megszünteti, ha annak folytatása lehetetlen. A felperes szerint a jogvita alapját képező kérdés az alperesi eljárásban nem bírálható el. A másodfokú bíróság megítélése szerint ennek jogszabályi akadálya nincs, a felperes létező jogi személy, így helyesen járt el az alperes, amikor az eljárást vele szemben a fenti rendelkezés folytán nem szüntette meg. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által felajánlott bizonyítást nem folytatta le. A jogvita elbírálásával kapcsolatban a felperesnek a bizonyítékait a Psztv. 93. § (2) bekezdése értelmében az alperes előtti meghallgatáson kellett volna előterjesztenie. Az alperesi eljárásban elmulasztott bizonyítékok a jelen perben már nem hozhatók elő. A jogvita elbírálása egyébként sem indokolja szakértő bevezetését, mivel az különleges szakértelmet nem igényel.

A kérelmezővel megkötött szerződés 7. pontja értelmében a biztosító az eszközalapokat lehetőség szerint minden tőzsdei napon, az ún. értékelési napokon újraértékeli. Az eszközalapok ezen aktuális értéke alapján történik a befektetési egységek vételi- és eladási árának meghatározása. A szerződés 24. pontja kimondja, hogy valamely időpontban az aktuális visszavásárlási összeg megegyezik az igény írásbeli bejelentésének biztosítóhoz történő beérkezését és egyértelmű azonosítását követő értékelési napon számított befektetési értéknek az 1. számú

melléklet visszavásárlási táblázata szerinti százalékaival.

A Ptk. 277. § (1) bekezdése értelmében a szerződéseket tartalmuknak megfelelően, a megszabott helyen és időben, a megállapított mennyiség, minőség és választék szerint kell teljesíteni, tehát az alperesnek a kérelmezővel kötött szerződés fent idézett 24. pontjában írtak szerint kellett volna eljárnia. Tény, hogy a PSZÁF számú, 2008. november 7. napján kelt határozatával az ingatlanalap, illetve az ingatlanalapja befektetési jegyeinek folyamatos forgalmazását 10 forgalmazási napra felfüggesztette, az ingatlanalap folyamatos forgalmazásának felfüggesztése 2008. november 21. napján megszűnt, így az első forgalmazási nap 2008. november 24. napja volt. Ezzel szemben a felperes a biztosítási feltételtől eltérően 2009. március 30-adikái árfolyam mellett 2009. április 7. napi utalással teljesített.

A per adatai alapján az elsőfokú bíróság is helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a Tpt. 266. § (3) bekezdése értelmében a nyílt végű befektetési alap nettó eszközértékét és az egy befektetési jegyre jutó nettó eszközértéket minden forgalmazási napra meg kell állapítani, és azt közzé kell tenni. Mindezekre figyelemmel a 2008. november 24-i értéknapon a felperesnek meg kellett határoznia az adott árfolyamot. A 8/2001. (II. 22.) PM rendelet a biztosítástechnikai tartalékok tartalmát, képzésének és felhasználásának rendjét szabályozza. A 15. § (1) bekezdése a befektetési egységekhez kötött életbiztosítások tartalékáról, míg a (2) bekezdés az eszközalapban lévő befektetési eszközök értékeléséről rendelkezik. Amennyiben a piaci értékelésen alapuló nettó eszközérték esetlegesen nem került megállapításra, a felperes nem volt elzárva attól, hogy a fenti rendelet 15. § (2) bekezdése alapján járjon el.

A felperes hivatkozott a követelés lehetetlenülésére is. Nem vitás, hogy az elsőfokú bíróság e körben elmulasztotta a Pp. 221. §-a szerinti indokolási kötelezettségét, azonban ez nem tekinthető olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, ami az eljárás megismétlését vonná maga után. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiakkal egészíti ki: a Pp. 312. § (1) bekezdése értelmében, ha a teljesítés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős, a szerződés megszűnik. Amennyiben elfogadná a bíróság azt a felperesi álláspontot, hogy az értékesítés felfüggesztése miatt a szerződés teljesítése lehetetlenné vált, a Ptk. 319. § (2) bekezdése értelmében a megszűnés előtt már nyújtott szolgáltatás szerződésszerű pénzbeli ellenértékét a felperesnek meg kellene fizetnie a kérelmezők részére. Az állandó bírói gyakorlat értelmében pénzfizetésre irányuló kötelezettség vonatkozásában a lehetetlenülés egyébként sem állapítható meg. Jelen esetben nem merült fel adat arra, hogy a 2008. november 24-i értéknapon a kérelmezőknek járó pénzösszeg nem lett volna kifizethető. E körben nem lenne értékelhető a felperes gazdasági helyzetének esetleges romlása sem. A jelen ügy elbírálásánál nincs jelentősége a PSZÁF 2011. évi állásfoglalásának.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperest 36.000 forint illeték lerovására kötelezte. A felperes keresetlevelén 36.000 forint eljárási illetéket lerótt, így további illetékfizetési kötelezettsége nem áll fenn, ezért a másodfokú bíróság ezen ítéleti

rendelkezést mellőzte.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése - a fellebbezési pertárgyérték meghatározásánál, s így a pernyertesség - pervesztesség arányának számításánál figyelembe veendő körben - nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozott meg.

Budapest, 2013. szeptember 26.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna

írnok